

**BIDRAG TIL VEJLOVENS § 102 STK. 1 NR. 1, § 102, STK. 2, SMH MED § 112, STK. 1 OG § 114, STK. 2.**

*Bidrag til fortolkning af vejlovens § 102, stk. 1 og 2, § 112 og § 214, stk. 2.*

Kommunen har i e-mail af 30. maj 2008 bedt Vejdirektoratet om at besvare nogle spørgsmål om følgende bestemmelser i vejloven<sup>1</sup> om særlig råden, udpankning og berigtigelsen af ulovlige forhold.

**Reglerne**

§ 102, stk. 1 og 2

*Uden vejbestyrelsens tilladelse må det til en offentlig vej hørende areal ikke anvendes til*

- 1) varig eller midlertidig anbringelse af affald, materiel, materialer, løsøre, genstande, skure, skurvogne, boder, automater, skilte, hegn eller lignende,*
- 2) anbringelse af køretøjer med henblik på salg eller udlejning uden fører,*
- 3) anbringelse af køretøjer i forbindelse med reparation, påfyldning af drivmidler, rengøring eller lignende, når dette sker som led i en erhvervsvirksomhed.*

*Stk. 2. Såfremt nogen uden tilladelse anbringer genstande m.v., der er nævnt i stk. 1, og den pågældende ikke efterkommer et påbud om at fjerne disse, er vejbestyrelsen berettiget til for den pågældendes regning at fjerne det anbragte. Er det anbragte til ulempe for færdslen, er vejbestyrelsen og i påtrængende tilfælde politiet berettiget til uden forudgående påbud at fjerne det anbragte for den pågældendes regning.*

§ 112

*Beløb, som en vejbestyrelse eller kommune efter loven har udredt forskudsvis, kan inddrives ved udpankning i den pågældende ejendom med fortrinsret som for kommunale ejendomsskatter.*

*Stk. 2. Betingelse, der knyttes til tilladelser eller godkendelser i henhold til loven eller forskrifter udfærdiget i medfør af loven, er bindende for ejere og indehavere af andre rettigheder over ejendommen uden hensyn til, hvornår retten er stiftet. Vejbestyrelsen lader betingelsen tinglyse på ejendommen på ejerens bekostning.*

*Stk. 3. Beløb efter stk. 1 kan endvidere inddrives ved indeholdelse i løn m.v. efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven.*

§ 114

*Det påhviler den til enhver tid værende ejer af en ejendom såvel som den, der har begået overtrædelsen, at berigtige den ved overtrædelsen skabte retsstridige tilstand, medmindre dispensationsmyndigheden efter at have givet vedkommende kommunale myndighed lejlighed til at udtale sig derom meddeler dispensation.*

---

<sup>1</sup> Lov om offentlige veje, jf. lovebekendtgørelse nr. 671 af 19. august 1999

*Stk. 2. Efterkommer en ejer eller bruger af en ejendom ikke et ham meddelt påbud om berigtigelse af et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges ham inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.*

### **Kommunens spørgsmål**

Kommunen oplyser, at den er i gang med at udarbejde forslag til standardbrev vedr. "Afgørelse om brug af vejareal til oplagring, Varsel af påbud (partshøring)", jf. vejlovens § 102, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2.

Det er meningen, at de tilsynsførende i vejsektionen skal udfylde et standardbrev, når de "i marken" på vejarealet ud for en grundejers ejendom konstaterer oplag,

1. hvortil der ikke er søgt tilladelse og til hvilket tilladelse ikke vil kunne opnås, eller
2. hvor grundejeren ikke vil søge tilladelse og blot forholder sig passiv.

Det drejer sig således om,

- situationer omfattet af vejlovens § 102, stk.1, nr. 1, jf. § 102, stk. 2, 1. punktum, hvor oplaget ikke er til ulempe for færdslen - sammenholdt med § 112, stk. 1 og 3 samt § 114, stk. 2
- situationen omfattet af § 102, stk. 2, 2. punktum, meddeles ikke påbud forinden fjernelse.

I forbindelse hermed beder I om at få oplyst, i hvilke situationer et oplag er til "ulempe for færdslen".

I bemærker i den forbindelse, at "ulempebegrebet" synes svagt. Svarer det til begrebet "til gene"? Alt oplag, der ligger på offentlig vej, cykelsti og fortov kunne umiddelbart synes at være til ulempe?

I ridser herefter følgende situationer op.

A. Det anbragte er ikke til ulempe for færdslen, jf. § 102, stk. 2, 1. punktum.

Omfatter alle de situationer, hvor oplaget ikke er til ulempe for færdslen.

I standardbrevets afsnit "inden der træffes afgørelse om påbud om lovliggørelse af forholdet" skal der oplysninger med om, hvad der vil ske, hvis grundejer ikke lovliggør forholdet efter påbud.

I § 102, stk. 2, 1. punktum, ser det ud til, at der (under forudsætning af påbud) er hjemmel til, at "vejsektionen kan fjerne det anbragte for grundejers regning" og med ret til inddrivelse efter § 112, stk. 1 eller 3?

Den eneste forudsætning for inddrivelse efter § 112 i § 102, stk. 2, 1. punktum er tilsyneladende, at der forinden skal være meddelt et påbud (og varsel forinden selve påbuddet). Dvs. § 114, stk. 2, om påbud på baggrund af et ulovligt forhold evt. efterfulgt af en dom skal ikke anvendes?



I forbindelse hermed spørger I om; hvem der er ”nogen/pågældende” i § 102, stk. 2, 1. punktum? Er det entreprenøren eller bygherren?

B. Det anbragte er til ulempe for færdslen, jf. § 102, stk. 2, 2. punktum.

I § 102, stk. 2, 2. punktum er det en forudsætning, at det anbragte er til ulempe for færdslen, og her er der hjemmel til, at vejbestyrelsen/politiet uden forudgående påbud kan fjerne det anbragte for "den pågældendes regning".

Kan vejlovens § 112, stk. 1 og 3 også anvendes i denne situation?

Er der afgørelser eller andet, hvor forskellen på en situation efter § 102, stk. 2, 1. punktum, (det anbragte ikke er til ulempe for færdslen) og en situation efter § 102, stk. 2, 2. punktum (det anbragte er til ulempe for færdslen), kan ses?

I spørger herefter om følgende:

- bruges vejlovens § 114, stk. 2 aldrig i "oplagssager"?
- er der altid hjemmel til inddrivelse efter § 112, stk. 1 og 3, dvs. uden dom, i "oplagssager"?

### **Vejdirektoratets udtalelse**

Indledningsvis skal vi bemærke, at begrebet "oplagssager" ikke anvendes i vejlovens § 102, stk. 1. Opremsningen af genstande i denne bestemmelse er ikke udtømmende. Vores besvarelse gælder således varig eller midlertidig anbringelse af enhver form for genstand m.m., som vil kræve tilladelse efter § 102, stk. 1.

Formålet med bestemmelsen i vejlovens 102, stk. 2, er at forenkle reglerne om fjernelse af genstande, der er anbragt ulovligt på offentlig vej. Dette skyldes, at flere vejbestyrelser i sin tid fandt de i lovens § 113 og 114 beskrevne muligheder for administrativt besværlige.

Vi kan derfor bekræfte, at vejlovens § 114 ikke skal anvendes i de situationer, hvor vejbestyrelsen eller politiet fjerner genstande m.m. anbragt på vejarealet uden tilladelse, jf. vejlovens § 102, stk. 2.

Omvendt kan § 114, stk. 2, - pådømmelse af tvangsbøder til ejeren af en ejendom eller brugeren af ejendom, der ikke efterkommer et påbud om at berigtige et ulovligt forhold - komme på tale, hvor hensynet til færdslen ikke afgørende taler imod at afvente domstolenes afgørelse.

Forarbejderne til § 102, stk. 2, indeholder ikke oplysning om, hvad der skal forstås ved "ulempe for færdslen", men kun en henvisning til at dette udtryk også bruges andre steder i vejlovene, f.eks. vintervedligeholdelseslovens<sup>2</sup> § 17.

---

<sup>2</sup> lov om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje, lovbekendtgørelse nr. 392 af 22. maj 2008



Det er vores opfattelse, at udtrykket ikke omfatter enhver gene for trafikanter, men at genen/ulempen skal have en færdselsmæssig karakter. Om dette er tilfælde må bero på et konkret skøn, hvor der bl.a. kan tages hensyn til vejens funktion (villavej, butikstrøg eller andet), færdselsens art og omfang og oplagets omfang i forhold til størrelsen af færdselsarealet.

Der findes os bekendt ikke afgørelser, der belyser forskellen mellem § 102, stk. 2, første og andet punktum.

Ministeriet for Offentlige Arbejder (nu Transportministeriet) har dog i relation til vintervedligeholdelseslovens § 17 i en afgørelse af 18. marts 1974 lagt til grund, at anbringelse af affald i en grøft ikke var til gene for færdslen.

#### **Ad hvem der er nogen/pågældende, jf. vejlovens § 102, stk. 2:**

Vi mener, at dette begreb omfatter den eller de personer - herunder juridiske personer - der har foretaget det pågældende ulovlige forhold eller som positivt har medvirket hertil. Det er således ikke nødvendigvis i alle tilfælde ejeren af en tilgrænsende ejendom eller en entreprenør, der skal berigtige det ulovlige forhold. Hvem dette er, må bero på en konkret vurdering, der i sidste instans må afgøres af domstolene.

#### **Ad vejlovens § 112**

Denne bestemmelse giver kommunen ret til at inddrive skyldige beløb ved udpantning, når kommunen efter loven har afholdt udgifterne forskudsvis. Disse beløb kan således inddrives uden forudgående dom.

Forarbejderne til denne bestemmelse indeholder ikke nærmere oplysninger om, hvilke udgifter bestemmelsen finder anvendelse på.

Af vejlovscirkulærets<sup>3</sup> pkt. 59 fremgår, at bestemmelsen eksempelvis har betydning for udgifter ved de i § 70, stk. 3, § 71, stk. 6, § 104, stk. 3, og § 106, stk. 4, nævnte foranstaltninger.

De omtalte bestemmelser omfatter alle tilfælde, hvor vejbestyrelsen som vilkår for en konkret tilladelse kan kræve arbejder på en offentlig vejs areal udført af vejbestyrelsen selv på ansøgerens regning.

En almindelig ordfortolkning må efter vores opfattelse føre til, at § 112 omfatter alle udgifter, som vejbestyrelsen efter lovens bestemmelser kan afholde forskudsvis, og dermed også udgifter afholdt i medfør af vejlovens § 102, stk. 2, 1. og 2. pkt.

---

<sup>3</sup> Ministeriet for offentlige arbejders - nu Transportministeriets - cirkulære nr. 132 om lov om offentlige veje



Vi er ikke bekendt med afgørelser herom, og da der ikke i forarbejderne er grundlag for en indsnævring af en almindelig ordfortolkning, må vi konkludere, at § 112 også omfatter udgifter afholdt i medfør af lovens § 102, stk. 2.

Efter § 112 kan disse udgifter inddrives ved udpantning. Om udpantning i alle tilfælde kan foretages uden domstolenes medvirken kan vi ikke udtale os om.

